

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Gevaren van de Wereldstad

nr 2099

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gevaren van de Wereldstad

HOOFDSTUK I.

EEN RUSSISCH STUDENT IN LONDEN

Het was omstreeks drie uur in de namiddag, toen voor een grote huurkazerne in Malda Vale, een der breedste verkeerswegen in het Noord-Westen van Londen, een grote, blauw gelakte auto stilhield.

Daaruit stapte een rijzig man, met grote elegance en toch eenvoudig gekleed.

Die man was John Raffles, de Grote Onbekende, de man, op wiens aanhou-

ding een premie van twee duizend pond sterling was gesteld, zonder dat nog ooit een enkele politiebeampte, hoe schrandere ook, er in was geslaagd, die som te verdienen.

Maar niet als zodanig stapte hij thans uit de fraaie auto, een grote Rolls-Royce, die nu voor het huis stilstond!

Neen, hij was op dit ogenblik Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop, die bij handenvol het geld

aan instellingen van liefdadigheid weg-schonk, en die wel over onuitputtelijke rijkdommen moest beschikken.

Beide personen waren één.

Sedert vele jaren vervulde John Raffles deze rol, om des te gemakkelijker en veiliger zijn taak te kunnen vervullen: onrecht goed maken, lijden lenigen en de misdaad straffen, waar hij haar aantrof.

Hij sprak nu op zachte toon enige woorden met de chauffeur, een man van reusachtige lichaamsbouw en de auto reed langzaam weg.

Raffles trad op de huisdeur toe en schelde aan.

Een dienstmeisje deed hem open.

Zij scheen hem te kennen, want zij deed de deur dadelijk verder open en liet de bezoeker binnentreden.

— Is mijnheer Domirsky thuis? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord! Hij zit, geloof ik, te studeren! Ik zal hem zeggen, dat gij er zijt!

— Laat dat maar! Ik zal hem zelf gaan verrassen! zei Raffles; hij liep de vestibule door en begon de brede trap te beklimmen.

Op de eerste verdieping moest hij uitwijken voor iemand, die van boven kwam.

Het was een man van een jaar of vijftig met een stuurs gezicht, goed gekleed en met donkere zuidelijke ogen.

Hij bromde een verontschuldiging, daar hij Raffles bijna van de been had gelopen en zette zijn weg naar beneden verder voort.

Raffles keek hem even na en bromde in zich zelf:

— Dat is, geloof ik, mijnheer Draper, van de tweede verdieping! Hij schijnt niet in zijn humeur te zijn!

Daarna zette hij zijn tocht naar Boven voort, en pas op de vierde verdieping stond hij even stil.

Op het brede portaal kwamen verscheidene deuren uit. Op een daarvan was met een paar punaises een visite-

kaartje vastgestoken, waarop te lezen stond:

— Dimitri Domirsky, student in de medicijnen.

Raffles drukte op de elektrische schelknop naast de deur, en een ogenblik later werd de deur geopend door een meisje met een echt Slavisch type, grote amandelvormige ogen, onberispelijk getekende wenkbrauwen en een fijn neusje.

Zij was zeker niet ouder dan twintig jaar.

Even keek zij de bezoeker aan en toen riep zij verheugd uit, in een Engels, dat bijna zonder accent was:

— Wees welkom, Mylord! Het is reeds lang geleden, dat gij mijn broeder een bezoek zijt komen brengen! Kom binnen!

Raffles trad binnen en volgde het jonge meisje naar een vrij groot vertrek, door twee ramen verlicht en dat als studeervertrek was ingericht.

Voor één van de grote vensters, voorzien van een valgordijn, dat het licht alleen door het bovengedeelte van het venster liet vallen, stond een jonge man van omstreeks 25 jaar, die bijzonder veel geleek op het meisje, hetwelk Raffles zoeven had binnengeleid.

Hij had dezelfde, prachtige amandelvormige ogen, hetzelfde zwarte glanzende haar.

Dat was Dimitry Domirsky, de jonge student in de medicijnen, die hier met zijn zuster Ljoeba en zijn moeder Sonja woonde.

Hij hield een reageerbuisje in de hand, dat gevuld was met een lichtblauwe stof, maar dat hij dadelijk neerlegde, zodra hij de bezoeker had herkend, om hem met uitgestoken handen en een glimlach om zijn fijnbesneden gelaat tegemoet te treden.

— Daaraan doet gij goed, Mylord, zei hij, met een diepe, fraai getimbreerde stem.

Ook hij sprak het Engels zonder merkbaar accent, maar de zinsbouw

scheen hem toch enige moeite te veroorzaken, want soms hield hij midden in een zin even op, om na te denken.

— Ik hoop toch niet, dat ik je kom storen, mijn waarde Dimitry? vroeg Raffles. Ik weet bij ondervinding, dat er niets zo onaangenaam is, dan om door een bezoek gehinderd te worden, als men bezig is met een belangwekkende proefneming.

— Het had niet veel om het lijf, Mylord. Ik ben slechts bezig aan een kleine studie over de bloedcoagulatie, bij menselijke wezens, na de dood. Maar het kan wachten, ik ben veel te verheugd, dat mijn weldoener mij weer eens komt opzoeken!

— Stil, dat moogt gij niet zeggen! kwam Raffles haastig. Gij weet dat ik dat woord ongaarne hoor!

— Maar Mylord, als Dimitry een ander woord gebruikte, dan zou hij verkeerd gedaan hebben! viel Ljoeba uit, en haar mooie ogen glansden vochtig. Zijt gij het dan niet geweest, die zich enige jaren geleden het lot van ons beiden hebt aangetrokken, toen wij hier in het vreemde land aan de wanhoop ten prooi waren, daar iedere bron van inkomsten had opgehouden te vloeien, en mijn broeder op het punt stond zijn studies aan de universiteit te moeten opgeven? Hebt u mij soms niet geholpen aan een betrekking als assistente aan het laboratorium van Prof. Hindsman?

— Ik zeg u, dat het niets om het lijf heeft. Maakt uwe moeder het goed?

In de laatste tijd klaagt zij een weinig over pijnen in de borst, Mylord! antwoordde Dimitry, en er verscheen 'n zorgelijke trek op zijn knap gezicht.

— Zo? vroeg Raffles vol belangstelling. Gij hebt toch immers dadelijk een goede geneesheer geraadpleegd?

— Dat spreekt van zelf, Mylord! antwoordde de jonge student, maar...

— Welnu? Waarom spreekt gij niet verder?

— Maar, hij was van oordeel, dat moeder slechts zou kunnen genezen, geheel en al begrijpt gij, als zij een paar maanden in het Zuiden van Frankrijk kon doorbrengen. En... wel Mylord, er zijn redenen...

Raffles schudde zachtjes het hoofd en zei toen op licht bestraffende toon:

— Mij dunkt toch, dat wij elkander nu lang genoeg kennen om te weten, wat wij aan elkaar hebben. Waarom hebt gij mij dat niet aanstonds gezegd? Luister eens. Morgen maakt ge alles voor het vertrek van uw moeder in orde, wij spreken er later wel over.

— Mylord! Neen, dat kan niet, dat mogen wij werkelijk niet aannemen, barstte Ljoeba nu uit.

— Gij moet het aannemen, het betreft uw moeder, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Maar wij zouden hier niet meer over praten, nietwaar? Het heeft ook werkelijk niets te betekenen? Ik heb toevallig bij Avignon een klein landgoed, dat thans onbewoond is en waar alleen mijn rentmeester vertoeft, een braaf oud man, die met zijn lieve dochter uw moeder gaarne zal ontvangen en verplegen. A propos, ik ben zo even uw buurman Draper op de trap tegengekomen; hij zag er tamelijk ontevreden uit. Is hij nog altijd dezelfde vreemde sinjeur als twee of drie maanden geleden, toen hij hier introk?

Broeder en zuster hadden een snelle blik met elkander gewisseld en de jonge student balde nu de vuisten, terwijl er een trek van hevige toorn op zijn gelaat verscheen.

Ljoeba was beurtelings vuurrood en doodsbleek geworden, maar geen van beiden sprak een woord.

Raffles keek hen beurtelings onderzoekend aan en zei toen:

— Gij antwoordt mij niet? Onaangenaamheden met mijnheer Draper gehad?

— Mylord, ik voel dat wij voor u geen geheimen mogen hebben! viel Dimitry uit. De kerel, die Draper heeft het reeds enige malen gewaagd mijn zuster lastig te vallen met zijn onbeschaamde voorstellen en gisteren heb ik hem ver-rast, terwijl hij trachtte haar op het donkere portaal op de derde verdieping te kussen. Ik heb hem een slag in het onbeschaamde gelaat gegeven en de kerel trok zich terug, grommend als een evenzwijn. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen; als hij het nog eens waagt sta ik niet voor mij zelf in.

— Zo, zo, is Jesse Draper van dat slag? riep Raffles uit. Hoe oud is die man wel?

— Zeker wel vijftig, Mylord, antwoordde het jonge meisje. Hij woont op de tweede verdieping en hij heeft vier prachtige kamers tot zijn beschikking. Hij gaat ook altijd uitstekend gekleed, kortom naar het uiterlijk te oordelen, moet hij veel geld hebben.

— Dat zal ik mij in de oren knopen! zei Raffles tot zichzelf. Ik geloof, dat ik hier een goed sujet gevonden heb, om mijn kunsten op te beproeven.

Hij wendde zich nu weer tot Ljoeba en hernam:

— En hoe staat het met je werkzaamheden, Ljoeba? Bevalt het je op de duur?

— Ik zou voor geen geld ter wereld iets anders willen doen, Mylord, riep het meisje vol geestdrift uit. Er is niets, wat volgens mij bij het werk op een chemisch laboratorium kan worden vergeleken. Iedere minuut is belangwekkend en het is een genot steeds verder door te dringen in de duizenden wonderen van de natuur.

— Hebt gij er vrienden weten te maken?

— O zeker, Mylord, men is er heel vriendelijk voor mij, er zijn nog enige andere vreemdelingen, een Pool, een Russisch meisje en ook nog een Amerikaan.

— Wel, wel, dat is heel interessant! hernam Raffles, die de gultige glimlach had opgevangen, welke de jonge student zijn zuster toewierp, maar die door haar niet werd opgemerkt.

Raffles dacht er het zijne van, maar hij was te wellevend, om op het blijkbaar nogal tedere onderwerp door te gaan.

Hij wilde een opmerking maken over de vorderingen, welke Dimitry op de universiteit maakte, toen de deur opening en er een kleine, oude dame binnentrad met een fijn bleek gelaat en het mooiste witte haar, dat men zich kan voorstellen.

Dat was Sonja Domirsky, de moeder van de beide jongelieden, die reeds enige tijd in Londen had gewoond, waar het barre klimaat haar gezondheid had verzwakt.

Raffles ging haar aanstonds tegemoet teneinde de oude dame te begroeten en spoedig was nu het gesprek algemeen.

Een half uur later waren alle toebereidselen getroffen voor de reis van de oude dame naar het Zuiden van Frankrijk, en de afspraak werd gemaakt, dat zij reeds over 4 dagen zou vertrekken.

En niemand van de aanwezigen vermoedde, dat er zich, vóór dat die vier dagen verstreken waren, een vreselijk voorval in hetzelfde huis zou afspelen, waardoor de reis voor geruime tijd werd uitgesteld...

HOOFDSTUK II.

DE MOORD OP JESSE DRAPER

Er waren twee dagen verlopen, sedert dit gesprek in de werkkamer van Dimitry Domirsky had plaats gevonden.

Het was omstreeks 2 uur in de namiddag en Raffles reed in zijn fraaie auto door de Regentstreet, vergezeld door zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand.

Op de hoek van een brede zijstraat moest de auto een ogenblik stilstaan tot de lichten in de verkeerstoren van rood op groen zouden springen.

Boven het stadsrumoer uit klonk de schelle stem van een krantenjongen, die met een stapel dagbladen kwam aanrennen en schreeuwde:

— Geheimzinnige misdaad is Maida Vale! Moord op een alleenwonend heer! De daders nog niet op het spoor! Een bloedverwant onder ernstige verdenking!

Raffles wenkte de knaap, juist toen de onafzienbare rij auto's zich in beweging zou stellen en kocht een blad van hem.

Het was de Daily Mail, een groot gedeelte van de voorste pagina was gewijd aan de « zaak in Maida Vale », zoals de bladen het geheimzinnige geval van dit tijdstip af zouden noemen.

— Wat is er te doen? vroeg Brand nieuwsgierig. Waarom koop je dat blad?

— Jesse Draper is vermoord! antwoordde Raffles op gedempte toon,

— Jesse Draper? Wie is dat? vroeg de jonge man.

— Dat is waar ook, jij zult hem wel niet kennen! Ik heb hem zelf trouwens alleen maar vluchtig gezien. Hij woont in hetzelfde huis, waar Dimitry Domirsky, zijn moeder en zuster wonen.

— Je Russische beschermelingen? riep Brand uit. Nu, dat is niet erg aangenaam voor hen.

— Als het maar niet erger is! zei Raffles zacht voor zich heen, die dacht aan het korte gesprek in de werkkamer van de jonge student.

Hij had het blad opengeslagen, maar nauwelijks had hij enige regels gelezen of hij nam de spreekbuis ter hand, die hem in verbinding stelde met de chauffeur en zei:

— Rijd ons maar weer naar huis, James, ik ben van plan veranderd.

Bij de eerstvolgende dwarsstraat maakte de auto rechtsomkeer en reed dezelfde weg weer terug.

Even later hield het voertuig stil voor een fraai huis, een der grootste van Cromwellstreet en Raffles stapte haastig uit door Brand gevolgd.

De auto reed weg en de beide mannen gingen het huis binnen.

Raffles liep recht door naar de bibliotheek, en Brand volgde hem steeds, want hij had aan het gelaat van zijn vriend wel gezien, dat er iets ernstigs

was voorgevallen, hetgeen al zijn aandacht in beslag nam.

Zodra zij bij een der ramen plaats genomen hadden, duwde Raffles Brand het blad in de hand en zei:

— Wil je zo goed zijn, Charles, het verslag van de zaak voor te lezen?

En terwijl Raffles zich met gesloten ogen achterover in zijn stoel liet vallen, nam Brand de krant ter hand en las het volgende bericht door:

GEHEIMZINNIGE MOORD IN MAIDA VALE

Zoon van de vermoorde verdacht.

Gisteravond heeft in het huis No 357 van de Maida Vale een geheimzinnig misdrijf plaats gehad, waarvan de motieven nog niet geheel en al bekend zijn.

Daar woonde sedert enige maanden een zekere Jesse Draper, een man van omstreeks vijftig jaar, die zeer op zich zelf leefde en weinig omgang met vrienden had.

Hij ging door voor zeer rijk, of tenminste zeer welgesteld.

Hoewel hij vier kamers bewoonde, werd zijn gehele huishouden slechts door een oude dame waargenomen, voor het grove werk geholpen door een even oude dienstbode.

Men wist volstrekt niets van het bestaan van familieleden van de vermoorde af en het baarde de portier van het huis dus enige verrassing, toen zich omstreeks negen uur in de avond een nog tamelijk jonge man kwam aanmelden, die verklaarde de zoon van de heer Draper te zijn, die uit Australië was gekomen, om zijn vader na lange jaren van afwezigheid op te zoeken.

Daar Jesse Draper thuis was, liet de portier de bezoeker natuurlijk doorgaan, na hem te hebben medegedeeld, dat zijn vader op de tweede verdieping woonde.

De oude dienstmeid had het huis reeds lang verlaten, daar zij voor de middagmaaltijd altijd heen ging, en de deur werd de jonge Draper geopend door Miss Dorothea Whitefield, de huishoudster.

Ook aan deze deelde hij mede, dat hij de zoon was van Jesse Draper en zijn vader verlangde te spreken.

Hij volgde de oude dame op de voet, en trad aanstonds na haar het vertrek binnen, waar Draper zich bevond.

Volgens de verklaringen van Miss Whitefield was deze verdiept in de lezing van een Russisch blad, zoals ze hem vaak werden toegestuurd, toen zij met de bezoeker binnentrad.

Jesse Draper keek op, nam zijn bril af om de bezoeker beter te kunnen zien, werd bleek en zei toen tot de huishoudster: Laat ons alleen!

De oude dame begaf zich naar haar eigen kamer, een klein vertrek op de derde verdieping, en verder vernam zij niets meer van de bezoeker.

Om elf uur ging zij weer naar beneden, om voor het avondeten te zorgen.

Zij was enigszins verbaasd, hem niet in de kleine eetkamer te treffen, waar hij op dat ogenblik steeds placht te zijn.

Zij ging naar zijn werkkamer, waar hij zijn zoon had ontvangen, en klopte aan.

Daar zij geen antwoord kreeg, deed zij de deur open en deinsde dadelijk met een gil van ontzetting terug.

In het midden van het vertrek lag het lichaam van haar meester op de vloer uitgestrekt, en uit zijn borst gutste een dunne stroom bloed, die reeds een grote plas om hem heen had gevormd.

In de borst stak het ivoren heft van een zeer fijne dolk, een soort stilette, of scalpel, zoals de chirurgijns wel gebruiken.

De oude dame merkte dit echter natuurlijk niet op, want zij vluchtte dadelijk in doodsangst weg en riep de buren bijeen, die dadelijk van alle kanten kwamen toelopen.

Daar allen verward door elkander schreeuwden en blijkbaar niemand wist wat er het eerst moest geschieden, gingen er bijna twintig minuten voorbij, alvorens er een dokter ter plaatse was, die bijna tegelijkertijd met een commissaris van politie, een detective en een paar agenten binnentrad.

De politiebeamten lieten aanstonds het vertrek, dat vol nieuwsgierigen stond, ontruimen, en nu kon het onderzoek een aanvang nemen.

Het bleek al aanstonds, dat iedere hulp hier nutteloos was; Jesse Draper was door het vlijmscherpe, spitse wapen in het hart getroffen, en moest binnen enkele ogenblikken zijn laatste adem hebben uitgeblazen.

Het vertrek vertoonde volstrekt geen verwarring, die op enige worsteling kon duiden, en diefstal was zeer waarschijnlijk niet het motief van de moord, want de dode had nog zijn gouden horloge, zijn ringen, zijn portefeuille en zijn beurs, en in de secretaire, die open stond, vond men een vrij groot bedrag aan geld, ongeveer duizend pond.

Van de zoon van Draper was geen spoor meer te vinden.

Welke reden de jonge man gehad mag hebben, om zijn vader te doden, is een raadsel.

Een bewoner van de derde verdieping, die omstreeks kwart over negen van de straat kwam en zich naar zijn woning begaf, verzekert, dat hij op de tweede verdieping, uit de woning van Jesse Draper, twistende stemmen heeft horen komen! En hij verzekert pertinent, dat de twistenden geen Engels spraken, maar een vreemde taal, hoogstwaarschijnlijk Russisch.

De portier, die dadelijk werd ondervraagd, verzekerde, dat het juist negen uur was, toen de jonge Draper verscheen.

Het kon nog geen half tien geweest zijn, toen hij weer heenging, naar het scheen volkomen bedaard.

Hij drukte de portier zelfs een geldstukje in de hand en wenste hem rustig goede avond.

Wat het tijdstip van de dood betreft, zo zijn de gerechtelijke geneesheren het niet geheel met elkander eens, maar in ieder geval staat vast, dat de dood tussen negen uur en half tien moet zijn ingetreden.

De politie staat hier voor een raadsel, want de oude Draper had zich tegenover zijn huishoudster, die weliswaar pas kort in dienst was, nooit over het bestaan van een zoon uitgelaten.

Wij zullen natuurlijk niet nalaten onze lezers trouw op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek, voor zover dit mogelijk is, zonder de politie bij haar nasporingen te hemoellijken.

Charles Brand liet het blad zakken en keek Raffles nieuwsgierig aan.

Maar deze zat nog altijd met gesloten ogen achter in zijn stoel geleund en alle leven scheen wel uit hem geweken te zijn, zo onbewegelijk lag hij daar.

Na enige tijd sloeg hij zijn ogen weer op en mompelde hoofdschuddend:

— Wat kan dat te betekenen hebben? Wie was die Draper, wie was de man, die hem kwam bezoeken?

— Zijn zoon immers! riep Brand uit.

— Dat zei hij tenminste! zei Raffles schouderophalend.

— Je denkt dus dat hij het niet inderdaad geweest is?

— Hij kan het althans wel hebben voorgegeven!

— Maar zou de oude Draper werkelijk een zoon hebben gehad?

— Ja, Charles, dat moet!

— Kunnen wij niet eens naar het huis in Maida Vale gaan? vroeg de jonge man.

— Dat ben ik zeker van plan! De zuster en de moeder van onze vriend Domirsky zullen wel enige bijstand nodig hebben, want het moet hen erg getroffen hebben, dat in hetzelfde huis, waar zij wonen, slechts twee verdiepingen lager, een man vermoord is.

Raffles was opgesprongen en ging naar de huistelefoon. Hij stelde zich in verbinding met Henderson en gelastte hem, dadelijk weer met de auto voor te komen.

Een ogenblik later waren de beide mannen op weg naar Maida Vale en gedurende de gehele rit wisselden zij geen enkel woord, zozeer waren zij beiden in hun eigen gedachten verdiept.

Voor het huis stond een politieagent, maar hij maakte volstrekt geen bezwaar de bezoekers te laten doorgaan, toen zij verklaarden Dimitry Domirsky te willen spreken.

Nadat Raffles Henderson gelast had te blijven wachten, begaven de beide mannen zich naar de vierde verdieping.

Zij vonden het gehele gezin van de Russische student thuis en het bleek, dat Raffles goed gezien had; allen waren zeer onder de indruk van het drama, dat zich onder hun dak had afgespeeld.

Dimitry trad de beide mannen dadelijk tegemoet en zei, terwijl hij hen beurtelings krachtig de hand drukte:

— Het verheugt mij hartelijk, dat gij gekomen zijt, Mylord, en ook gij, mijnheer Brand! Gij weet natuurlijk, wat hier is voorgevallen!

— Daarvoor komen wij juist, waarde vriend, gaf Raffles ten antwoord.

— Het treft mij zo bijzonder Mylord, daar ik juist gisteravond, het kan nauwelijks een half uur vóór de misdaad zijn geweest, een heftig twistgesprek heb gehad met de vermoorde!

— Over hetzelfde onderwerp? vroeg Raffles op zachte toon, opdat Ljoeba het niet zou horen.

— Ja Mylord! De schurk had zich niet ontzien mijn zuster nogmaals lastig te vallen, en ik ben hem even de waarheid gaan zeggen. Ik begrijp nu nog niet, dat ik hem levend uit mijn handen heb gelaten!

Raffles wilde een opmerking maken, toen er op de kamerdeur werd geklopt en het dienstmeisje binnentrad.

— Daar is een inspecteur van politie van de tweede verdieping en hij vraagt, of gij zo goed wilt zijn, even bij hem te komen, teneinde hem een paar inlichtingen te geven, mijnheeren.

— Hij zal uw getuigenverklaring nodig hebben, mijn waarde Dimitry, zei Raffles, die zijn ogen niet had afgewend van het gelaat van de jonge student. Ga maar spoedig, het zal zeker niet langer dan een paar minuten behoeven te duren.

HOOEDSTUK III.

HET LANCET

Dimitry knikte Raffles en Brand toe, ging zijn moeder de hand kussen, streek zijn zuster liefkozend in het langslopen over het glanzende haar en verliet het vertrek.

Voor de deur stond een agent van politie; de beide mannen daalden de twee trappen af en nu hield de agent de gangdeur van Drapers woning voor de jonge man open.

Dimitry trad binnen en werd naar een soort ontvangvertrek gebracht, waar hij de gerechtsgeneesheer, een inspecteur van politie, de detective James Sullivan en een paar agenten van politie aantrof.

Aller ogen vestigden zich op hem, en de jonge student voelde, zonder dat hij kon begrijpen waarom, de vijandschap van al die blikken, die op hem gericht waren.

De inspecteur was de eerste, die sprak:

— Wij zijn zo vrij geweest u te laten roepen, omdat gij ons wellicht enige inlichtingen kunt verschaffen, in verband met de moord op Jesse Draper, mijnheer. Gij weet misschien, dat de misdaad gepleegd is met een zeer fijn mes, van het beste staal vervaardigd, en geen gewone dolk!

Dimitry knikte, zonder antwoord te geven.

— Juist omtrent dat lancet, of hoe men dat mes anders zou noemen, zou ik gaarne enige inlichtingen van u ontvangen. Ik zou u het moordwapen gaarne eens tonen, mijnheer Domirsky en dan moet gij mij er uw oordeel eens over zeggen.

Hij had tot dusverre zijn handen achter zijn rug gehouden en hield nu eensklaps de jonge student een voorwerp voor, dat hem met een kreet van ontzetting en zo bleek als een doek, achteruit deed deinzen, terwijl zijn ogen hem uit het hoofd pulden.

Het was een ontleedmes, waarvan het dunne, maar zeer sterke lemmet omstreeks vijftien centimeter lang was.

Het heft, bijna even lang, was van ivoor vervaardigd en had ongeveer de vorm van de greep van een scheermes.

Een stootplaat bezat het mes niet en het heft was even breed als het lemmet, dat lichtelijk gekromd was.

Een ogenblik heerste er een dodelijk stilzwijgen in het vertrek.

— Gij kunt mij zeker wel zeggen, wat dit voor een voorwerp is? zo viel eindelijk de stem van de inspecteur als lood in de stilte.

— Het is een zogenaamde scalpel, een ontleedmes voor bijzondere gevallen of grote operaties! antwoordde de jonge man nòp schorre toon.

— Kunt gij mij misschien zeggen, aan wie dat ontleedmes toebehoort?

— Het is mijn eigendom, antwoordde Dimitry hees. Het is een geschenk van Lord Aberdeen en het maakte deel uit van een collectie andere instrumenten, die te samen in een snijdoos van palissanderhout liggen. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe het voorwerp hier in uw handen komt...

— Met dit ontleedmes is Jesse Draper vermoord! liet nu de zware stem van James Sullivan zich horen.

Iedereen had dit verwacht, en toch maakten de weinige woorden een onheilspellende indruk.

Dimitry Domirsky bleef onbewegelijk op dezelfde plek staan en staarde Sullivan van strak aan.

Toen kwam het met moeite over zijn lippen:

— Ik ben onschuldig. Ik heb met deze zaak niets uitstaande. Ik weet niet hoe dat mes hier komt en uit mijn étui is verdwenen.

— Het zal u moeilijk vallen, deze methode vol te houden, mijnheer, hernam de inspecteur op koele toon. Ik wil u wel zeggen, dat wij u dit alles reeds eerder zouden hebben gevraagd, als wij gister geweten hadden, wat wij nu weten. Antwoord mij zonder omwegen op mijn vragen, die ik u zal stellen.

— Gij kunt mij vragen, wat gij wilt, barstte de jonge student nu uit, ik heb niets te verzwijgen!

— Zoveel te beter voor u! hernam de inspecteur droogjes. Wilt gij mij eens zeggen, wat gij gisteravond, na zeven uur, gedaan hebt?

— Ik heb een wandeling gemaakt van omstreeks een uur, toen keerde ik terug, en ik trof Jesse Draper op het portaal van de tweede verdieping, zoals ik hem al eens meer getroffen had, terwijl hij trachtte mijn zuster te kussen! Ik greep hem in de nek en slingerde hem ter zijde. Hij ging zijn woning binnen en ik volgde hem, om hem te zeggen, hoe ik over hem dacht! Ik waarschuwde hem,

dat hij dit nooit weer moest doen, want dat ik anders niet voor mijzelf zou kunnen instaan.

— Hoe lang duurde dat gesprek?

— Zeker niet langer dan een kwartier.

— Heeft de portier u het huis zien binnengaan?

— Ja, ik heb enkele woorden met hem gewisseld.

— Wat deed gij daarna?

— Ik ging naar mijn eigen woning.

— Dat kunnen uw moeder en uw zuster dus getuigen?

— Neen. Ik was te opgewonden en wilde hun niet dadelijk onder de ogen komen. Ik ben dadelijk door naar mijn studeervertrek gegaan. Pas een uur daarna ben ik de huiskamer binnengegaan.

— Zo. Dat alles spreekt niet in uw voordeel, mijnheer Domirsky. Betrouwbare getuigen verklaren, dat gij reeds meermalen twist met de dode hebt gehad. Dat ontkent gij toch zeker niet?

— Ik denk er niet aan; zo is het. Jesse Draper is nu dood, maar dat zal mij niet beletten te zeggen, dat hij een oude schurk was!

— Men heeft reeds verklaard, dat men u onder het wisten Russisch met de vermoorde heeft horen spreken. Waarom deed gij dat?

— Russisch? riep Dimitry uit, ten hoogste verbaasd. Waarom zou ik Russisch met hem hebben gesproken? Ik heb al die tijd Engels gesproken, wat iedere vreemdeling zou doen, die met een Engelsman spreekt.

De inspecteur keek de jonge student enige tijd strak aan en vervolgde toen op koele toon:

— Zeg mij eens, of gij de zoon van Draper kent?

— Ik wist niet, dat hij een zoon had, voor ik het in de bladen las, antwoordde Domirsky kortaf.

— Gij hebt die jongeman dus eergisteravond niet gezien?

— Neen. En nu gij toch over die man spreekt, wilt gij mij veroorloven,

u de vraag te stellen, hoe het mogelijk zou kunnen zijn, dat de zoon van Draper zijn vader om negen uur aantrof, als ik om halfnegen bij hem was en hem doodde?

De inspecteur beet zich op de lippen, de vraag kwam plotseling en was volkomen gerechtigd.

Maar de politie-beambte liet zich niet zo spoedig uit het veld slaan.

Hij had het ontleedmes nog steeds in de hand, en dat loog niet!

— Vermoedelijk hebt gij u verborgen in de woning van de heer Draper zelf, of op het portaal, zolang de bezoeker gebleven is. Ik erken, dat wij hem aanvankelijk voor de moordenaar hielden. Die verdenking moet nu natuurlijk vervallen. Overigens, het is niet mijn zaak met u over deze dingen te spreken. Ik vervul mijn taak, door u te arresteren en dat zal ik doen!

— Wat? Gij waagt het dus...! riep de jonge Rus op hese toon. Gij verdenkt mij van dit afschuwelijke misdrijf? 't Is waar, dat ik Draper haatte, maar tot zo iets zou ik nimmer in staat zijn! Een sluipmoord, bah!

— Wat gij tot uw verdediging in het midden hebt te brengen, dat kunt gij voor de rechter-commissaris doen, hernam de inspecteur koel. Maak u gereed om ons te volgen.

— Gij zult mij toch zeker wel veroorloven, afscheid van mijn familie te nemen? riep Dimitry uit.

— Dat moogt gij, twee mijner agenten en ik zullen u vergezellen.

Het gelaat van Dimitry was doodsbлек, toen hij, door de politie-beambten omringd, de trappen besteeg, die naar zijn woning voerden.

Voor de deur stond hij een ogenblik stil.

— Neen, ik kan niet! Het zou haar dood zijn. Zij is reeds zo zwak!

Hij wendde zich tot Sullivan en zei:

— Wees zo goed, mijnheer, en ga naar binnen. Ik smeeek u er om. Vraag

Lord Aberdeen, die zich toevallig hier bevindt, en mijn zuster, hier te komen.

De detective knikte zwiiggend, en drukte op de schel van de woningdeur.

Hij verzocht het dienstmeisje, Ljoeba Domirsky en Lord Aberdeen te verzoeken, even op het portaal te komen.

Verwonderd ging het meisje heen en een ogenblik later kwamen de zuster van de student, en Lord Aberdeen naar buiten.

— Sluit de gangdeur! zei Dimitry hees.

Ljoeba gehoorzaamde en vroeg toen angstig:

— Maar Dimitry, wat is er toch? Waarom zijn die agenten bij je?

— Dat zal ik je zeggen, Ljoeba! antwoordde Dimitry op zachte toon, terwijl hij zijn zuster vol liefde aan zijn borst trok. Die mannen moeten mij arresteren; men verdenkt mij er van, dat ik Draper vermoord heb! Men heeft een mijner ontleedmesses, waarin mijn letters gegrift zijn, en die ik van Lord Aberdeen ten geschenke kreeg, in de wonde van de vermoorde gevonden!

Een zacht gekreun kwam over de bloedloze lippen van het meisje. Zij wist zich echter uit alle macht te bedwingen en hernam:

— Dat moet, dat is... ik geloof, dat ik gek word! Dat is immers onmogelijk?

De student haalde de schouders op en zei:

— De inspecteur denkt er anders over. Het ontleedmes is van mij, ik heb hem menigmaal gedreigd, ik moet dus de moordenaar zijn!

Hij drukte een tedere kus op het voorhoofd van zijn zuster en vervolgde toen:

— Houdt goede moed. Het kan niet lang duren, of zij moeten mij weer vrij laten.

Hij wendde zich vervolgens tot Raffles en zei, terwijl hij diens hand greep:

— Mylord! Ik weet, dat gij vriendschap voor ons koestert. Ik ken uw edel

hart! Ik smeed u, bereidt mijn lieve moeder langzaam voor op hetgeen er met mij gebeurd is. Dat wilt gij wel voor mij doen, niet waar?

— Ik beloof het je, Dimitry! antwoordde Raffles op ernstige toon. En ik beloof je nog iets, namelijk dat ik alles in het werk zal stellen, om je vrijheid te doen hergeven. Ik geloof niet, dat je Draper gedood hebt!

— Ik deed het niet, Mylord! Dat zweer ik! riep Dimitry uit.

De aandoeningen waren hem eindelijk te machtig geworden en een hete tranenstroom weldé uit zijn ogen, zonder dat hij poogde, ze terug te houden.

Daarop wendde hij zich tot Sullivan, die zwijgend was blijven toezien en zei op rustige toon:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer!

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles wachtte tot ook de agenten niet meer zichtbaar waren, en nam toen de slappe, krachteloze handjes van het meisje in de zijne.

Zijn stem had een ongewoon warme klank, toen hij zei:

— Laat het hoofd niet hangen, Ljoeba. Er is nog niets verloren. Met ons beiden zullen wij de onschuld van uw broeder aan het licht brengen.

HOOFDSTUK IV.

EERSTE ONDERZOEKINGEN

Nog diezelfde middag beraadslaagden Raffles, Brand en Ljoeba te samen in de werkkamer van Dimitry.

De oude Sonja was door Raffles op de hoogte gebracht van het ongeluk, dat haar zoon getroffen had, heel langzaam en voorzichtig, maar toch had de mededeling de oude moeder vreselijk aangegrepen.

Het had haar echter enige verlichting geschonken, toen Raffles haar verzekerde, dat hij niet zou rusten, alvorens hij licht in deze duistere zaak had gebracht.

Ljoeba had Raffles en Brand juist

mede gedeeld, wat haar broer de avond van de moord had gedaan, en nu vroeg Raffles:

— Gij hebt hem dus niet horen thuis komen, nadat gij hem in blinde woede de woning van Draper had zien binnengaan?

— Neen, Mylord! Ik kwam heel toevallig op zijn kamer, om een boek te halen, en daar vond ik hem.

— Dat is, dunkt mij, een lalijk ding! zei Brand hoofdschuddend. Heeft niemand anders hem gezien?

— Niemand.

— Kunt gij er u enige voorstellingen van maken, hoe het mogelijk is, dat het ontleedmes uit het étui van uw broeder is geraakt?

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk! antwoordde het meisje.

— Wij moeten het toch trachten op te lossen! hernam Raffles vastberaden. Kunt gij u herinneren, wanneer uw broeder het mes voor de laatste maal heeft gebruikt?

Ljoeba dacht even na en antwoordde toen:

— Ik weet bijna zeker, dat dit eergisteren nog het geval is geweest, Mylord! zei Ljoeba. Gij weet, dat ik zeer veel belang stel in anatomie en in het werk van mijn broer. Welnu, ik herinner mij, dat hij mij levendig onderhield over een moeilijke operatie, welke hem goed gelukt was en waarbij hij uw geschenk had gebruikt.

— Dat is van zeer veel belang! riep Raffles uit, want daaruit vloeit voort, dat het mes uit het étui moet zijn genomen tussen het tijdstip, waarop uw broeder in de snijkamer was en dat van de moord. Dat tijdsbestek was tamelijk kort, ternauwernood een uur of zes, hoogstens zeven. Hoe laat kwam Dimitry van de universiteit thuis, die dag?

— Om vijf uur, Mylord!

— Nu, als wij dan niet aannemen, dat het mes al op de universiteit uit het étui is genomen, dan moet het geschied zijn tussen vijf en negen uur 's avonds. De moordenaar heeft dat mes gebruikt om zijn verfoeilijke daad te plegen! De vraag is dus, hoe heeft hij het ontleedmes uit het étui kunnen nemen, zonder dat uw broeder het merkte?

Niemand antwoordde op deze vraag, maar Brand zowel als Ljoeba gevoelden van hoe groot belang zij was.

Raffles dacht een ogenblik na en hief eensklaps het hoofd weer op.

— Is er in die tijd soms een bezoeker geweest? vroeg hij, het jonge meisje strak aanzien.

De ogen van het jonge meisje verwijdden zich plotseling en kregen een zonderlinge glans.

— Ik had het nooit willen zeggen, als het hier niet om de vrijheid en misschien wel het leven van mijn broer ging, Mylord, maar ik heb inderdaad een kort bezoek gehad op de avond van de moord.

— Hoe laat was dat? vroeg Raffles haastig.

— Omstreeks zeven uur in de avond! Mijn broer was juist uitgegaan, om zich een weinig te vermaken.

— Duurde het bezoek lang?

— Nauwelijks tien minuten!

— Waar werd de bezoeker ontvangen?

— Men kan hem moeilijk zo noemen, Mylord! De man, die mij een bezoek kwam brengen, was hier, naar het schijnt, bij toeval! Hij zag mij op het portaal, herkende mij, en daar ik juist de deur van de woning geopend had, drong hij met mij naar binnen. Hij was zeer verrast mij daar te zien, daar ben ik zeker van!

— Hij wist dus niet, dat gij in het huis woont?

— Dat is mijn vaste overtuiging!

— Hoe is de naam van die man?

— Iwan Plewanof.

— Een landgenoot dus?

— Ja, iemand uit de Krim. Ik gevoel wel, dat ik geen geheimen mag hebben, Mylord, nu het zulk een ernstige zaak geldt, die man had mij lief, zo zei hij tenminste!

— Woont die man reeds lang te Londen?

— Niet langer dan enige maanden.

— Wat deed hij hier?

— Hij liep college bij professor Hindsman, maar heel ongeregeld.

— Wat was het onderwerp van uw kort gesprek?

— Hij viel mij weer lastig met zijn aanzoeken, Mylord! Ik wees hem be-
slist en enigszins ruw af, daar mijn ge-
duld ten einde was, en dit moet hem
vreselijk getroffen hebben, want hij

werd bleker dan een ijk en uitte de verschrikkelijkste bedreigingen.

— Zijt gij van het oogenblik, dat Iwan Plewanof kwam, totdat hij weer wegging, steeds tezamen geweest?

— Ja en neen, Mylord, toen hij weer op mij aandrong, ben ik in mijn doodsangst weggelopen en heb de deur dichtgeworpen. Maar ik was het portaal nog niet ten einde, of de deur van het lab ging reeds open en Plewanof stormde weg.

Raffles gaf geen antwoord, maar bleef geruime tijd in gedachten verzonken zitten.

Na enige tijd hief hij het hoofd weer op, streek zich met de platte hand over de slapen, terwijl hij de ogen half gesloten hield.

— Denkt gij, dat de portier Plewanof heeft zien komen?

— Dat weet ik niet, Mylord.

— Dat moet onderzocht worden, want ik geloof, dat dit van groot belang is, en antwoordt mij eens op de volgende vraag, Ljoeba. Is u iets bekend omtrent het verleden van Jesse Draper?

— Heel weinig, Mylord! Niemand in dit huis wist er iets van; trouwens hij woonde hier nog maar enkele maanden.

— Bracht hij toen al die fraaie, splinternieuwe meubelen mee, waarvan ik er enige in het voorbijgaan gezien heb?

— Neen, die werden geleidelijk naar binnen gebracht.

— Nu, ik geloof niet, dat ik je nog iets te vragen heb, Ljoeba, zei Raffles, terwijl hij opstond en Brand een wenk gaf. Alleen nog dit: ik lees in de bladen, dat iemand hier in het huis Draper in een vreemde taal heeft horen twisten, zeer waarschijnlijk Russisch. Voorts luidt het in de berichten, dat hij geregeld Russische bladen toegezonden kreeg. Weet jij misschien of die uit Rusland kwamen, of dat hij ze ontving door bemiddeling van iemand die hier woonde, of van een import-boekhandel, of nieuwsbureau?

— Hij kreeg ze uit Londen toegezonden, Mylord en op de kruisband stond de naam van een boekhandel aan het Strand.

— Mooi zo, die zullen wij wel uitvinden!

— Acht gij dat dan van belang, Mylord? vroeg de jonge Russin.

— Van groot belang! Ik vind het zeer merkwaardig, dat die Jesse Draper zich zo interesseerde voor Russische aangeledenheden. En nu zullen wij u verlaten, om ons onderzoek voort te zetten.

Hij knikte het meisje nog eens toe; Charles Brand maakte een hoffelijke buiging voor haar en daarop verlieten beiden het vertrek.

Beneden, in de vestibule, troffen zij de portier aan, die voor zijn logehokje zat.

Raffles haalde al spelend een goudstuk uit zijn vestzakje en wierp het een paar maal in de lucht, telkens weer handig opvangend.

De portier volgde het springen van het geldstuk met grote aandacht en keek toen Raffles vragend aan, die glimlachend op hem neerkeek.

— Zoudt gij het mij zeer euvel duiden, als ik wat nieuwsgierig ben uitgevallen, vroeg Raffles.

— In het geheel niet Mylord! antwoordde de portier en het volgende oogenblik was de souverain van eigenaar verwisseld.

— Gij hebt natuurlijk mijnheer Domirsky zoeven gevankelijk zien wegleden? begon Raffles. Het is mijn vaste overtuiging, dat de jonge man niets met de misdaad uitstaande heeft, waarvan men hem verdenkt, en ik wil dat bewijzen. Daarbij kunt u mij helpen, alleen door naar waarheid antwoord te geven op de paar vragen, welke ik u zal stellen.

— Vraag slechts, Mylord, ik zal er naar mijn beste weten op antwoorden.

— De man, die verklaarde de zoon van Draper te zijn, kwam omstreeks negen uur, nietwaar?

— Het had juist geslagen, Mylord! Het kan nauwelijks een paar minuten over negen zijn geweest.

— Was het dezelfde man, die ongeveer twee uur te voren de trappen was opgekomen?

De portier zette grote ogen op en herhaalde:

— Twee uur tevoren? Om zeven uur dus? Ik weet zeker van niet, Mylord! Om negen uur zag ik de zoon van mijnheer Draper voor het eerst!

— Dit huis heeft immers geen twee ingangen?

— Alles, wat hier binnen komt, moet mijn loge passeren!

— Het is toch zeker niet onmogelijk, dat gij er om zeven uur niet waart?

— Dat is niet buitengesloten, Mylord! Ik meen mij te herinneren, dat ik een paar minuten afwezig ben geweest. De straatdeur staat natuurlijk de gehele dag open, ik zit niet de gehele dag voor of in mijn loge en het is dus niet onmogelijk, dat iemand passeert, zonder dat ik het weet. Maar ik wil er wel een eed op doen, dat ik hoogstens een paar minuten achter elkaar afwezig ben geweest.

— Geen volle tien minuten?

— Het is niet volstrekt onmogelijk, dat ik bij die gelegenheid inderdaad een minuut of tien ben weg geweest, Mylord.

— Zoudt gij de zoon van Draper herkennen, als gij hem zoudt terug zien?

— Daar ben ik bijna zeker van, Mylord. Het was een donker type met lang zwart haar en een kort, slecht onderhouden baardje. Hij had een ongezone gelaatskleur en kleine, stekende ogen.

— Hebt gij op zijn accent gelet?

— O, hij was bepaald een vreemdeling, of althans iemand, die het grootste gedeelte van zijn leven buitenslands heeft doorgebracht.

— Is het u wel eens ter ore gekomen, dat mijnheer Draper een zoon had?

— Ik wist er niets van. Draper was een zeer gesloten man en al die tijd, dat hij hier was, heb ik zeker geen tien woorden met hem gewisseld.

— Ontving hij nooit familieleden?

— Nooit!

— Hij heeft natuurlijk in het register, dat bij u berust, moeten invullen, van welke plaats hij kwam. Herinnert gij u, welke stad hij opgaf?

— Ja zeker, Jalta, in de Krim. U weet wel, die stad aan de Zwarte Zee, waar president Roosevelt, Churchill en Stalin bijeen zijn gekomen, midden in de oorlog om de toestand te bespreken.

Weer wierp Raffles Brand een snelle blik toe en het was, alsof er een tipje van de sluier werd opgelicht, die over het geheim lag!

HOOFDSTUK V.

HET PORTRET IN DE DAILY MAIL

Raffles wilde zich reeds verwijderen toen hem nog iets te binnen schoot.

— Mijnheer Domirsky, de Russische student van de vierde verdieping, maakt iedere dag een avondwandeling na het eten, nietwaar?

— Zonder mankeren, Mylord, weer of geen weer!

— Dat deed hij ook op de avond van de moord?

— Ja zeker! Ik heb hem zelf zien heengaan!

— Hoe laat was dat?

— Zeven uur.

— Hoe lang bleef hij uit?

— Het kan omstreeks een uur geweest zijn.

— Was Draper thuis op dat tijdstip?

— Ja, hij had thuis gedineerd met zijn huishoudster.

— Wanneer vertrok de zoon van Draper weer?

— Dat heb ik al aan de inspecteur van politie gezegd, om bij half tien zowat.

— Was hij toen volkomen kalm?

— Volkomen, hij sprak nog een ogenblik met mij en bood mij een sigaret aan, die ik welstaanshalve heb aangenomen, maar ik rook nooit sigaretten en zij is voor mijn neefje, wanneer die op bezoek komt.

— Gij hebt die sigaret dus nog? riep Raffles haastig uit,

— Zij ligt op mijn bureautje, Mylord!

— Wilt gij mij haar eens laten zien?

— Met het grootste genoegen, Mylord! antwoordde de portier, met een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij ging zijn loge binnen en keerde een ogenblik later terug, met een sigaret, welke hij Raffles ter hand stelde.

Charles Brand kwam nieuwsgierig naderbij en beiden bekeken zij aandachtig het rolletje tabak.

Eindelijk zei Raffles, half voor zich heen:

— Russische sigaretten, en wel van een bijzonder soort; zo worden zij nooit gereed gemaakt voor de export.

Hij wendde zich tot de portier en hernam:

— Voor nog een souverein koop ik deze sigaret van u!

— Dan spijt het mij alleen maar, Mylord, dat ik er geen volle doos van heb! riep de portier uit, terwijl hij zijn platte hand ophield.

Raffles liet er een goudstuk opvallen en de vingers sloten er zich haastig om heen.

Raffles deed de sigaret zorgvuldig in een leeg vakje van zijn sigarenkoker en gaf Brand een wenk, terwijl hij de portier vriendelijk toeknikte.

De beide vrienden gingen snel de trap weer op en Raffles beide aan de woningdeur van het Russische gezin.

Ljoeba deed zelf open.

— Wij vragen je excuus, Ljoeba, dat wij je nogmaals komen storen, maar het geldt een zaak van gewicht! zei Raffles. Zeg me eens, of je je kunt herinneren, dat Iwan Plewanof rookte, toen hij je hier bij de deur overviel?

— Ja, hij had een sigaret in de mond, maar ik weet zeker, ik durf zweren, dat hij die sigaret wegwierp, toen hij een ogenblik in de kamer was.

Raffles greep de jonge Russin bij de pols en vroeg haastig:

— Is het mogelijk, dat dit eindje sigaret er nog is?

— Als gij het van belang acht, Mylord, dan zal ik het dadelijk aan ons dienstmeisje gaan vragen!

Zij snelde weg en keerde een ogenblik later terug met een asbakje, waarop een half opgerookte sigaret lag.

Raffles had de sigaret van het bordje genomen en bekeek haar aandachtig.

Zijn grijze ogen schitterden en zijn stem had een eigenaardige klank, toen hij zei:

— Ljoeba, ik geloof, dat men je broer morgen reeds op vrije voeten zal moeten stellen! Meer kan ik je voor het ogenblik niet zeggen. Houdt goede moed, wij werken aan zijn bevrijding.

En met deze woorden namen de beide vrienden weer afscheid, nadat Raffles het stukje sigaret zorgvuldig bij de hele had opgeborgen.

— Wel? was alles wat Brand vroeg, toen zij naar beneden liepen.

— Nu, de zaak is volgens mij zo klaar als de dag: de man, die het bezoek aan Ljoeba Domirsky bracht was dezelfde, die de sigaret gaf aan de portier!

— Dus de zoon van Draper? riep Brand uit.

— In ieder geval de man, die zich voor de zoon van Draper uitgaf.

— Dat is iets anders. Het is immers ondenkbaar, dat de zoon zijn vader vermoordt, tenminste onder zulke omstandigheden?

— Dat acht ik nog zo zeker niet! In ieder geval is het denkbaar, dat er een hevige vete bestaat tussen vader en zoon en dat zij, na elkander in lange jaren niet te hebben gezien, een hooglopende twist hebben gekregen, die eindigde met een moord. Maar daar van is hier geen sprake! De moord is gepleegd door de man, die Ljoeba Domirsky liefhad.

— Door Iwan Plewanof? riep Brand uit.

— Door niemand anders; het staat onomstootbaar vast. Niemand anders kan het gedaan hebben! Denk toch eens aan het moordwapen! Als wij niet aannemen, dat Dimitry zelf de misdaad gepleegd heeft, en dat wil ik niet aannemen, al erken ik, dat de schijn tegen hem was, dan moet het gedaan zijn door iemand, die het ontleedmes uit het étui stal.

— Dat ben ik met je eens.

— Welnu, wie kan dat anders gedaan hebben, dan Iwan Plewanof. Denk je eens in zijn toestand in. De man wordt verteerd door een hartstochtelijke liefde voor Ljoeba Domirsky. Maar hij moet tot de erkenning komen, dat zijn liefde hopeloos is; zij wijst hem ruw de deur en geeft onverholen haar afschuw voor hem te kennen. Zij viucht weg, hij blijft enige seconden alleen, hij ziet het etui staan, dat hij natuurlijk dadelijk herkent, daar hij zelf student is, hij begrijpt aan wie het toebehoort en een duivels plan rijst bij hem op!

— Wat wil je zeggen, Edward! riep Charles Brand uit, terwijl hij midden op de trap stilstond. Je wilt toch niet beweren, dat er een man is, laaghartig genoeg om de eerste de beste man, die hij nooit gezien heeft, te gaan vermoorden, alleen om de verdenking te laten vallen op de broeder van de vrouw, die hem haar afschuw in het gelaat heeft geslingerd en op wie hij zich zodoende wil wreken?

— Daar is in het geheel geen sprake van, Charles, antwoordde Raffles kalm. Neen, Plewanof kwam reeds om zeven uur, teneinde Draper te vermoorden! En geloof maar niet, dat die een onbekende voor hem was, hij moet hem in tegendeel maar al te goed hebben gekend! Maar hij ontmoette Ljoeba op de tweede verdieping en dat bracht voor een ogenblik wijziging in zijn plannen, de hartstocht won het van de wraakzucht, of wat het dan anders geweest mag zijn. Toen kwam de afwijzing, een rode bloedgolf kwam hem voor de ogen, hij dacht slechts aan wraak en hij nam het ont-leedmes weg. Toen moet hij echter begrepen hebben, dat hij niet aanstonds zijn daad zou kunnen volbrengen en hij sloop het huis uit, zonder door de portier te zijn gezien, om bijna twee uur later pas terug te keren en zijn misdaad volbrengen!

— Maar het doel? riep Brand uit, wat was het doel?

— Ja, als wij dat wisten...! zei Raffles schouderophalend, wie het motief kent, die kent ook meestal de moordenaar!

De beide vrienden stonden nu weer in de vestibule en Raffles vervolgde op vaste toon:

— Zegt het je niets, dat die beide mannen, Draper zowel als Plewanof, pas korte tijd in Engeland, meer in het bijzonder in Londen zijn? Is het je voorts niet opgevallen, dat Draper uit Jalta kwam, dat hij voortreffelijk Russisch spreekt, dat hij zich op Russische kranten abonneert en dat hij in het Russisch twist?

— O, ik ben er zeker van, dat Draper zeer lang in Rusland gewoond moet hebben! Daaraan heb ik natuurlijk geen ogenblik getwijfeld. Ik vraag mij slechts af, wat hij hier kwam doen!

— Hij en Plewanof, Charles! Als wij dat weten, mijn waarde, dan weten wij alles!

Langzaam liepen de beide mannen de straat op en stonden een ogenblik stil, om op een taxi te wachten.

Het was op dit ogenblik zeer druk op straat en de lucht was vervuld van het geraas van het verkeer, dat hier als een eindeloze stroom voortbruiste.

Nauwelijks was de stem van een krantenjongen boven dit tumult uit hoorbaar, die met een groot pak kranten, waaronder hij bijna bezweek, op een straathoek stond.

Maar eindelijk bereikten de klanken toch ook het oor van Raffles en Brand.

De jongen schreeuwde iets over de moordzaak in Maida Vale.

Zijn voorraad ging dan ook grif van de hand en Brand moest er vlug bij wezen, om nog een blad machtig te worden.

Het bericht bracht echter weinig, wat zij nog niet wisten, soms beter dan de politie.

Het was duidelijk, dat Scotland Yard nog altijd op een verkeerd spoor was. De arrestatie van de jonge Russische student stond er met kleuren en geuren in beschreven en de Daily Mail, dat was het blad, scheen te behoren tot degenen, die de schuld van Dimitry Domirsky reeds als vaststaand beschouwden.

De achterste pagina van het befaamde volksblad was, zoals steeds, bedekt met een aantal foto's en een daarvan was een zeer groot portret van de vermoorde Jesse Draper.

Het portret was door de gerechtsfotograaf opgenomen en toonde de vermoorde man met halfgeloken ogen, het hoofd half terzijde geneigd, haar en baard verwilderd.

— Hij is niet mooi! zei Brand zacht.

— Neen, allesbehalve! erkende Raffles. Hij is echter niet lelijk in de gewone zin; hij heeft iets van een slecht gehumeerde baviaan.

Raffles vouwde het blad dicht en liet het in zijn zak glijden, waarop beiden hun weg voortzetten.

Maar de avondbladen zouden een merkwaardig bericht brengen, iets waarop Raffles zeker niet gerekend had.

De Daily Mail van die avond bevatte het volgende, korte bericht:

NIEUWE FEITEN IN DE ZAAK VAN MAIDA VALE

Het slachtoffer geïdentificeerd.

Reeds meermalen is het ons gebleken, van hoeveel belang de publicatie onzer foto's kunnen zijn bij het onderzoek van deze of gene misdaad.

Ook nu weer heeft een der foto's, voorkomende in ons ochtendblad van heden, aanleiding gegeven tot een verrassende ontdekking.

Ongeveer anderhalf uur na de verschijning van het blad, kwam zich op het hoofdbureau van Scotland Yard aan het Victoria Embarkement een zekere John Houston aanmelden, die de hoofdcommissaris verlangde te spreken.

Hij gaf op procuratiehouder in een bank te zijn en verklaarde in de foto van het slachtoffer van de misdaad in Maida Vale zijn broeder Jack te herkennen. Hij wilde daarom dadelijk met het lijk geconfronteerd worden.

Natuurlijk werd onmiddellijk aan dit verzoek gevolg gegeven en men bracht de heer Houston bij het lichaam van de verslagene.

Hij had nauwelijks een blik op het gelaat geslagen, of hij riep uit: Dat is mijn broeder Jack!

Hij verzekerde, dat hij geen seconde kon twifelen, al was het maar omdat de dode een eigenaardig gevormd litteken had, dicht bij het rechter oor, hetwelk hij op zijn twaalfde jaar had gekregen.

Vervolgens deelde hij aan de hoofdcommissaris mede, dat hij zijn broeder in geen vijftien jaren had ge-

zien of gesproken. Jack Houston was indertijd naar Amerika gegaan, om daar zijn fortuin te zoeken, nadat hij wegens zekere omstandigheden, welke de heer John Houston echter niet nader kon of wilde aanduiden, zijn vaderland had moeten verlaten.

Dat de zoon van zijn broer, Philip geheten, zijn vader zou zijn komen bezoeken, achtte hij niet onmogelijk, hoewel weinig waarschijnlijk, want de jonge man had omstreeks het tijdstip van Jack's vertrek een hevige twist met zijn vader gehad. Hij, Philip, was later ook naar Amerika vertrokken en moest zich op dit ogenblik daar nog bevinden.

Wat Jack Sr. betreft, hij was aan lager wal geraakt en het laatst had hij, John, drie jaar geleden van hem gehoord, toen hij te Jalta woonde.

De heer Houston verklaarde echter niet te hebben geweten, dat zijn broer een andere naam had aangenomen.

Of deze wetenschap de politie behulpzaam kan zijn bij het opsporen van de werkelijke misdadiger zal de toekomst moeten leren. Want wij erkennen, dat wij zijn gaan wankelen in de mening, dat de Russische student Dimitry Domirsky, die thans in voorarrest zit, de ware schuldige is...

Dit korte bericht maakte grote indruk op Raffles zowel als op Brand, want hierdoor kreeg de zaak weer een geheel nieuw aanzien.

Maar wie was dan toch die man, die zich de wraak op de hals had gehaald van Iwan Plewanof, of liever, wat had hij gedaan daarginds in de Krim?

Raffles nam zich vast voor, dit raadsel op te lossen, want hij begreep, dat hij hierdoor tevens het motief zou hebben gevonden, waaruit de misdaad te verklaren zou zijn.

HOOFDSTUK VI.

EEN NIEUW PERSONAGE

bediende, Gaston, het bezoek van een jonge man kwam aankondigen.

Raffles keek verwonderd van zijn ochtendblad op en zei:

— Laat hem maar in de ontvangkamer, ik kom aanstonds bij hem.

Een paar minuten later trad Raffles het vertrek binnen en dadelijk stond een rijzige jongeman met een knap, open gelaat, maar waarop thans een zwaar-moedige uitdrukking lag, van zijn stoel bij het raam op en ging op Raffles toe.

Met diepe, klankloze stem zei hij:

— Ik ben Philip Houston, de zoon van de vermoorde man in Maida Vale.

Intussen begreep Raffles, dat geen tijd verloren mocht gaan en dat hij dadelijk Scotland Yard op de hoogte moest brengen van zijn ontdekking, daar Iwan Plewanof, als hij inderdaad de misdaad had gepleegd, zich zou haasten zich uit de voeten te maken.

Diezelfde avond dus telefoneerde Raffles vanuit zijn werkkamer in het fraaie huis in de Cromwell Street naar dezelfde man, die reeds zo menigmaal tegenover hem had gestaan, naar James Sullivan. Hij deelde hem alles mede, wat hij in het huis van Maida Vale verricht

had en bracht hem op de hoogte van de vondst van het halve stukje sigaret.

Aan het andere einde van de lijn luisterde Sullivan met grote aandacht toe, want hij kende de grote gave van Lord Aberdeen, de amateur-detective, die reeds herhaaldelijk Scotland Yard grote diensten had kunnen bewijzen, ja een paar malen zelfs was hij er in geslaagd een zaak tot oplossing te brengen, welke voor de beste speurneuzen van het hoofdbureau volkomen raadselachtig geweest was.

Hij begreep aanstonds, dat de mededelingen van zijn Lordschap van het grootste gewicht waren en zo waren er dadelijk maatregelen genomen, teneinde Iwan Plewanof te kunnen arresteren.

Het was omstreeks twaalf uur in de avond, toen 'n inspecteur en twee agenten zich zo onopvallend mogelijk naar de woning begaven, waar de Rus zijn intrek had genomen.

Het was een vrij goed pension in de Bishop Street.

De pensionhoudster deelde de inspecteur mede, dat haar commensaal nog niet thuis was, en men wachtte.

Men wachtte de gehele nacht vruchteloos, want Plewanof kwam niet opdagen.

De inspecteur nam de pensionhoudster terzijde en stelde haar, voor zover het nodig was, op de hoogte.

En vervolgens gingen de politiebeamten zich in de nabijheid van het huis in hinderlaag leggen en wachtten daar met het geduld van een kat, tot het wild in de val zou lopen.

Diezelfde ochtend, nog tamelijk vroeg, had er in het huis van Lord Aberdeen een voorval van geheel andere aard plaats.

Raffles en Brand hadden juist hun ontbijt beëindigd, toen de oude kamer-

Raffles deed een stap achteruit en liet een zachte kreet van verbazing horen, terwijl hij de jonge man strak aankeek.

Toen zei hij, met uitnodigend gebaar naar de stoel, waarop de jongeman gezeten had:

— Waarom komt gij juist mij dat zeggen?

— Omdat ik weet, dat gij groot belang stelt in de zaak, Mylord, omdat ik weet dat gij een vriend zijt van het meisje, dat ik boven alles ter wereld lief heb, Ljoeba Domirsky.

— Weet zij, dat gij de zoon zijt van de man, die zich steeds Jesse Draper genoemd heeft?

— Neen, zij wist het niet. Ik zelf wist het ook niet, vóór ik de portretten in de geïllustreerde bladen vond.

— Wat? Waart gij dus geheel onbekend, met het feit, dat gij de zoon waart van de dode?

— Dat zweer ik u! En nu kom ik u om raad vragen. Wat moet ik doen? Moet ik mij bij de politie gaan aanmelden?

— Daarmee moogt gij geen ogenblik verliezen! antwoordde Raffles op levendige toon. Misschien kunt gij haar wel inlichtingen geven, die haar van nut

kunnen zijn bij het opsporen van de verdachte! Zo juist vernam ik per telefoon van Scotland Yard, dat men de man, die ik verdenk, nog altijd niet heeft gevonden. Hij is vannacht niet in zijn woning geweest.

— Maar zou men mij niet zelf verdenken? Ik lees immers in de bladen, dat iemand, die zich voor de zoon van mijn... vader uitgaf, het huis in Maida Vale heeft bezocht, even voor de misdaad plaats vond.

— Daarvoor behoeft gij geen ogenblik te vrezen! Die man is van uiterlijk bekend. Gij lijkt in het geheel niet op hem. De portier heeft hem tweemaal gezien en zou hem aanstonds herkennen.

— Dan volg ik uw raad, Mylord. Maar dit was niet de enige reden van mijn komst. Ik weet dat gij de grootste moeite doet, de onschuld van de broeder van Ljoeba Domirsky aan de dag te brengen, en wellicht kan het u van nut zijn, als ik u van de dode mededeel, wat ik zelf van hem weet! Maar het is niet veel! Want mijn vader en ik hebben elkander in ruim vijftien jaar niet gezien. Ik kan u onmogelijk alles mededelen, Mylord, wat er tussen mij en mijn vader is voorgevallen. Er zijn dingen, welke men tot iedere prijs verborgen wil houden. Zelfs Ljoeba zou ik het kunnen, noch durven zeggen. Laat het u genoeg zijn te weten, dat mijn vader en ik vijftien jaar geleden beiden aan een zelfde bank verbonden waren, ik nog maar in een zeer nederige positie. De levensopvattingen van mijn vader en van mij liepen hemelsbreed uiteen. Ik wil hier niet verder op in gaan. Gij moet mij met een half woord begrijpen. Mijn vader had zeer veel geld nodig, om zijn dure levenswijze te bestrijden en... hij speelde. Wat er eigenlijk geschiedde, kan ik u onmogelijk zeggen. Maar mijn vader was gedwongen, zijn positie prijs te geven. Hij moest vluchten. En ik moest zijn voorbeeld volgen. Ik had... een deel van zijn schuld op

mij genomen. Dat was mijn plicht, of-schoon... Ik ging naar Amerika en bleef daar bijna twaalf jaar. Toen werd het heimwee mij te machtig en ik keerde terug. Het misdrijf, waarvoor men mij had kunnen arresteren, was enige tijd geleden verjaard. Ik was dus veilig wat dat betreft. In Amerika had ik een betrekking bij een chemisch laboratorium, het vak trok mij zeer aan en ik studeerde hard. Hier heb ik die studies voortgezet, en in het laboratorium van professor Hindsman heb ik Ljoeba leren kennen.

— En, uw vader! vroeg Raffles op zachte toon.

— Ik weet dat hij eerst naar Amerika en toen naar Australië is gegaan. Daar bleef hij enige jaren, vervolgens trok hij naar Argentinië en tenslotte ging hij naar Rusland. Sinds dien heb ik enige malen van hem gehoord, niet van hem zelf, want daartoe was de breuk tussen ons te groot, maar van een consular beambte, een vriend van mij.

— Had hij toen zijn naam reeds veranderd?

— Neen, dat moet hij in de allerlaatste tijd hebben gedaan. De beambte moest mij mededelen, dat mijn vader te Jalta niet al te goed stond aangeschreven. Hij moest dienst hebben gedaan bij de geheime politie, maar daar bleef hij niet lang, want men verdacht hem er van, dat hij ook de tegenpartij diende, in dit geval de contra revolutionairen. Later sloot hij zich echter weer volkomen bij de communistische partij aan. En van dat tijdstip af verloor mijn vriend hem uit het oog.

Raffles had bij het horen van de laatste woorden een onwillekeurige beweging gemaakt.

Hij bleef nu enige tijd in gedachten voor zich uitstaren en het was stil in het vertrek.

Toen vroeg hij:

— Kent gij soms een zekere Iwan Plewanof?

— Slechts zeer oppervlakkig, Mylord! antwoordde Philip Houston. Hij liep ongeregeld college bij professor Hindsman. Hij... behoorde niet tot mijn vrienden.

— Weet gij soms iets van zijn politieke overtuiging?

— Daarover liet hij zich nooit uit. Maar ik ben er bijna zeker van dat hij tot de spionnen van de Sovjet behoorde!

— Zeg mij nog slechts dit: Ljoeba woont in hetzelfde huis, waar uw vader zijn intrek had genomen. Hoe is het dan mogelijk, dat gij hem daar nooit gezien hebt?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden, Mylord! antwoordde Houston. Ik ben er nog nimmer geweest!

— Luister eens, mijnheer Houston! Het betreft hier uw vader. Wat er vroeger tussen u beiden is voorgevallen, weet ik niet, en wil ik niet weten, maar in ieder geval hebt gij er recht op te weten, wie ik verdenk. Het is Iwan Plewanof.

— Wat? de Rus? Maar welke reden kan hij gehad hebben, mijn vader te vermoorden? riep Houston uit.

— Ik denk uit wraak!

— Dan zou hij dus opzettelijk uit Jalta mijn vader naar hier hebben gevolgd, om zijn wraaklust te voldoen? Want het is natuurlijk niet aan te nemen, dat er in die korte tijd van slechts weinige maanden zulk een felle vijandschap tussen twee mannen kan ontstaan, dat de een de ander naar het leven staat.

— Dat is ondenkbaar. En daarom hebt gij gelijk, als gij meent, dat Plewanof uw vader heeft gevolgd, maar niet dadelijk met het doel hem te doden!

— Maar waarom dan toch wel?

— Ik vermoed, dat hij was uitgezonden, om hem te bespioneren. Ik stel het

mij als volgt voor, maar ik kan mij heel goed vergissen. Uw vader schijnt op vreemde wijze eensklaps veel geld te hebben gekregen. Hij was in de laatste tijd communist, zegt gij. Hij komt uit Jalta. Acht gij het onmogelijk, dat hij, als Engelsman, naar Londen is gezonden, met de opdracht, hier in het geheim het communisme onder de arbeiders te propageren?

Houston greep zich naar het hoofd en riep uit:

— Dus, dat zou het zijn! Dat geld, o, dat vervloekte geld! Het is zijn ondergang geweest!

— Ik zeg niet, dat het zo is, maar ik acht het volstrekt niet ondenkbaar! hernam Raffles. Nu is het bekend, dat Rusland uiterst wantrouwend is, en ook niet terugdeinst voor de vreselijkste middelen, als het geldt een « verrader », zoals zij zulk een man noemen, te straffen, wanneer hij zich niet houdt aan zijn instructies.

— Ja, ja... zo zal het zijn, kwam het op doffe toon over de lippen van Philip Houston. Mylord, 't is waar, ik had vele redenen, mijn vader te... maar de dader zal en moet gevonden worden! Gij zegt, dat men tot dusverre vruchteloos op de thuiskomst van Plewanof gewacht heeft?

— Ja, het is te vrezen, dat hij dadelijk na het plegen van de misdaad gevlucht is!

— Toch kan hij Engeland nog niet verlaten hebben!

— Dat geloof ik ook niet en dan is alle hoop nog niet verloren. Hebt gij Dimitry Domersky een ogenblik voor schuldig gehouden?

Houston boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Toen zei hij, de ogen op de vloer gericht, en zo zacht, dat zijn stem een bijna onhoorbaar gefluister werd:

— Ik zal u de waarheid zeggen, Mylord. Ik wist, dat de man, die zich Draper noemde, maar die ik zelf nooit gezien had, de zuster van mijn vriend

vaak had lastig gevallen, en dat hij daardoor in dolle woede was ontstoken. Toen ik van zijn arrestatie las, dacht ik aanstonds, dat de ongelukkige zich door zijn drift had laten medeslepen. Maar ik zweer u, dat mijn verdenking slechts kort heeft geduurd!

— Gij weet natuurlijk, dat uw oom zich bij de politie heeft aangemeld en daar heeft meegedeeld, wie de zogenaamde Jesse Draper inderdaad was?

— Ja, Mylord, dat heb ik gelezen. Het is duidelijk, dat mijn oom evenmin wist, dat mijn vader zich weer te Londen bevond, als ik.

— Daaraan valt niet te twifelen. Uw vader wilde aan zijn verblijf in onze stad geen ruchtbaarheid geven. Daarom heeft hij die valse naam aangenomen. En nu zou ik u alleen nog maar willen aanraden, u dadelijk naar de politie te begeven en daar te zeggen, dat gij de zoon zijt van de dode, dat gij vijftien jaren geleden van uw vader gescheiden zijt geweest, dat is voldoende. De rest zal ik wel aan Scotland Yard verhalen.

Houston greep de hand van Raffles en drukte ze met warmte.

Er lag ontroering in zijn stem, toen hij zei:

— Ik dank u voor alles wat gij voor Ljoeba, Dimitry en nu voor mij gedaan hebt, Mylord!

— Het heeft niets om het lijf, zei Raffles afwerend. Ga nu spoedig, ik begeef mij dadelijk naar Malda Vale, om Ljoeba op de hoogte te brengen.

— Ik durfde het u niet vragen, Mylord! hernam Houston, ik dank u nogmaals!

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles verloor geen tijd, maar liet dadelijk de snelste auto voorkomen en reed naar het huis van de misdaad.

Hij vond moeder en dochter bij elkaar en deelde hun beiden omzichtig mede, wat er zoeven geschied was.

Toen hij geëindigd had, mompelde Ljoeba verscheidene keren achtereen:

— Zijn zoon, zijn zoon!

Daarop stond zij op van de lage stoel, waarop zij aan de voeten van haar moeder gezeten had, en zei eenvoudig.

— Ik zal hem alles vergoeden, ik zal hem er des te liever om hebben!

— Nu weet gij alles en de bevrijding van uw zoon, mevrouw, is slechts een kwestie van tijd! hernam Raffles. Maar vooral geen woord over dit alles, aan niemand! Het mag Plewanof volstrekt niet ter ore komen, dat men hem ver-

denkt, anders zou hij zich wel eens zo goed kunnen verschuilen, dat iedere poging om hem te vinden vruchteloos zou zijn. Ik verlaat u nu en begeef mij rechtstreeks naar Scotland Yard, om daar de sigaretten te tonen.

Hij nam afscheid van de dames en gaf Henderson last, hem snel naar het hoofdbureau van politie te rijden.

En daar had hij een langdurig gesprek met de hoofd-commissaris en met James Sullivan; als John Raffles zijn ergste vijand, als Lord Aberdeen zijn medewerker!

HOOFDSTUK VII

DE JACHT OP DE MOORDENAAR

De politie wachtte er zich wel voor ditmaal iets te laten uitlekken van de nieuw gerezen vermoedens tegen Plewanof.

De pers werd geheel onkundig gelaten en om de Rus op een dwaalspoor te brengen, werd zelfs het bericht gelanceerd, dat de vermoedens tegen Dimitry Domirsky vaster vormen aannamen.

Intussen liet Plewanof zich niet in zijn woning zien, die nauwkeurig bewaakt werd, en het had er alle schijn van, dat hij argwaan gekregen had en zich schuil hield.

Naar alle havenplaatsen was zijn signalement gezonden, met verzoek, scherp acht te geven op alle reizigers voor het vasteland en Ierland.

Er verliepen twee dagen, en nog altijd niets van de verdachte.

Zijn bagage stond nog altijd in zijn woning en was reeds grondig onderzocht.

Men vond er niets anders in dan gewoon lijfgoed, een kleine brownie en een aantal communistische brochures in vier talen.

In een ijzeren kistje vond men een pas op een klaarblijkelijk valse naam.

Naar alle schijn was hij met behulp van dit paspoort het land binnengekomen. Een ander kistje, even stevig, bevatte voor een groot bedrag Engels geld, voornamelijke bankbiljetten.

En verder ontdekte men nog op andere plaatsen, alsof ze daar zo maar achteloos waren neergeworpen, bankbiljetten en goudstukken.

Het geld scheen in ieder geval voor Iwan Plewanof niet veel waarde te hebben.

Men had aan alle stations nauwkeurig onderzoek laten doen, maar zonder enig resultaat.

Ook alle voornamen havensteden waren zorgvuldig afgezocht, maar men had nergens een spoor van de verdachte kunnen ontdekken.

Het was, alsof hij door de grond was gezonken.

En toch was het bijna onmogelijk, dat hij Engeland ongemerkt had kunnen verlaten, want daartoe was de controle te streng.

Raffles ontving al deze mededelingen met groetend ongeduld.

Want, ofschoon hij James Sullivan en de hoofdcommissaris van politie bijna had overtuigd, dat de werkelijke moor-

denaar zich nog altijd op vrije voeten bevond en niemand anders kon zijn dan Iwan Plewanof, zo hield men Dimitry Domirsky nog altijd gevangen, teneinde de verdachte op een dwaalspoor te leiden.

Raffles werd tenslotte ongeduldig en besloot op eigen gelegenheid onderzoek te doen naar de verblijfplaats van Plewanof.

Op de ochtand van de derde dag ging hij Charles Brand opzoeken, die in de garage bezig was, zijn motorrijwiel na te zien, hetgeen hij het liefst zelf deed, en zei, nadat hij hem mede naar de tuin genomen had:

— Luister eens, Charles. Deze vruchteloze pogingen van de politie beginnen mij te vervelen. Zij leiden tot niets, naar het schijnt. Ik weet niet of Plewanof argwaan heeft gekregen en daarom niet naar zijn woning terugkeert, of dat hij misschien ontdekt heeft, dat zijn woning voortdurend bewaakt wordt, maar in ieder geval duurt het mij te lang! Wij zullen er zelf eens op uitgaan!

— Maar wij hebben in het minst geen aanknopingspunt, zei Brand hoofdschuddend. Je kunt toch in een stad als Londen maar niet in het wilde weg naar iemand zoeken?

— Dat ben ik ook niet voornemens! hernam Raffles. Maar als Iwan Plewanof inderdaad de man is, voor wie wij hem houden, een agent van de Bolsjewisten, dan moet hij in Londen, waar hij natuurlijk geen vreemde was, aansluiting hebben gezocht met zijn geestverwanten. Welnu, het is mij bekend, waar deze lieden gemeenlijk bijeen komen, namelijk in de wijk van Hounsditch. Daar ergens moet hun hoofdkwartier zijn, het is nu maar de vraag om dat te vinden!

— Wij zullen het zeker niet gemakkelijk vinden, als wij er heen gaan als Lord Aberdeen en zijn secretaris! kwam Charles Brand.

— Dat ben ik ook niet voornemens. Wij moeten ons vermommen, een weinig Russisch als het kan!

— Denk je, dat het zonder gevaar is?

— Niet bepaald! antwoordde Raffles rustig. Ik denk veel eer, dat wij ons leven wel voor een paar pence zouden kunnen verkopen als zij daar ontdekten, wie wij waren. Het is al meer voorgekomen, dat hier personen op een zeer geheimzinnige wijze zijn verdwenen, terwijl naderhand is gebleken, dat hier zonder enige twijfel Rusland de hand in het spel had. Wij weten nu wel, dat zij niet kieskeurig zijn in hun midden, en dat een mensenleven geen waarde heeft in hun ogen, als het in de weg staat aan de bereiking van hun doeleinden. Maar een weinig gevaar heeft ons, voor zover ik mij kan herinneren, nooit afgeschrikt.

— Wanneer wil je gaan?

— Vandaag nog, aanstonds, als het kan. Wij zullen van hier naar ons huis in de Victoria Street gaan, ons daar zorgvuldig vermommen en het huis weer door de geheime ingang verlaten.

De beide vrienden lieten geen tijd verloren gaan en spoedig hadden zij het huis bereikt.

Zij gingen snel binnen en haalden uit de geheime garderobe alles wat zij nodig hadden om zich te vermommen.

Na een half uur waren zij onherkenbaar, men zou gezworen hebben, twee verlopen Russen voor zich te zien, met lange, vette haren, lederen petten en halfhoge laarzen.

Aldus vermomd, verlieten zij het huis door de tweede deur en riepen daar een huurauto aan, die hen naar de wijk van Hounsditch bracht.

Zij gingen dadellijk een der vele kroegen binnen, welke men in deze wijk aantreft, en van dat tijdstip af begon hun onderzoek.

Zij liepen tientallen drankhuizen binnen, waar zij zich slechts korte tijd ophielden, meestal zonder iets te gebrui-

ken, en alleen maar om zich te overtuigen van de aard der bezoekers, die er kwamen.

Maar het werd avond, zonder dat hun pogingen enig resultaat hadden opgeleverd en tenslotte dreef de honger hen naar een klein eethuis, in een vrij brede straat gelegen.

En het noodlot moest gesproken hebben, want de eerste man, die zij in een hoek van de eetzaal, dicht bij het buffet zagen zitten, was Iwan Plewanof.

Zij herkenden hem aanstonds, ofschoon hij zich had trachten te vermommen, door zijn kort baardje nog korter te knippen, even als zijn knevel, en zijn haar anders te kammen.

De twee vrienden hadden de man nooit te voren gezien, maar zij herkenden hem van het portret, hetwelk Ljoeba hun de dag tevoren getoond had en dat in een geïllustreerd studentenblad gestaan had.

Van dit oogenblik af zou Plewanof geen stap meer kunnen doen, geen beweging meer kunnen maken, of de beide Engelschen bleven als een bullhond aan hem vastgebeten.

Zij namen op enige afstand van hem plaats, met de rug naar hem toe, maar zo, dat zij hem konden waarnemen in de spiegel, die op deze plaats aan de wand hing.

Zij aten haastig, om gereed te zijn, wanneer Plewanof zou opstaan.

Maar deze was blijkbaar zelf pas begonnen en haastte zich niet bijzonder.

Hij scheen zich volkomen veilig te gevoelen.

Er waren nog meer Russen in het eethuis, en nu en dan ging er een naar het tafeltje van Plewanof toe en wisselde enige woorden met hem.

Het was duidelijk, dat hij hier een groot gezag uitoefende en dat alle Russen, die hier waren, tot zijn geestverwanten behoorden.

Er verliep omstreeks een half uur, toen Plewanof opstond en aan het buffet ging betalen; daarna gaf hij enige andere Russen een wenk en verliet het eethuis.

Maar Raffles en Brand waren op hun qui vive geweest en daar zij reeds betaald hadden en hun petten hadden opgezet, baarde het geen opzien, dat zij Plewanof aanstonds volgden en op zijn voetspoor het eethuis verlieten.

De Rus liep een tiental passen voor hen uit en scheen op enige zijner makers te wachten.

Raffles en Brand keerden dus dadelijk op hun schreden terug en hielden zich, alsof zij de tegenovergestelde kant opgingen.

Daaraan hadden zij goed gedaan, want nu stond Plewanof stil en draaide zich om, om op zijn metgezellen te wachten.

Een paar tellen later ging de deur van het eethuis weer open en er verscheen een drietal Russen.

Zodra de vier mannen zich verwijderden, keerden Raffles en Brand op hun beurt op hun schreden terug en begonnen hen te volgen.

Na een kwartier te hebben gelopen, gingen de vier mannen een smal slop in en Raffles zag nog juist, hoe zij verdwenen in een soort kelderingang.

Hij keek Brand glimlachend aan en vroeg toen op gedempte toon:

— Herinner je je misschien nog, waar we hier zijn?

Brand keek even om zich heen en antwoordde toen:

— Wat drommel, wel zeker! In dit slop is het dievenhol van de Bende van de Gouden Sleutel!

— Juist, dat heb je goed onthouden! Dus onze vrienden schijnen de gasten te zijn van de bende! Nu, dat is volstrekt niet zo onbegrijpelijk! Kom vlieg mee,

Charles, wij hebben geen oogenblik te verliezen!

Enige seconden later was Raffles in telefonische verbinding met Scotland Yard en weer een paar tellen daarna was aan het dichtstbijzijnde politiebureau bevel gegeven, om met een overvalwagen en een grote macht uit te rukken.

Het spreekt van zelf, dat Raffles in het geheel geen namen had genoemd en alleen de plek had opgegeven, waar hij de aanvoerder van de politiemacht zou opwachten.

Deze kwam in vier grote auto's aanrijden, en dadelijk daarop werden de manschappen op aanwijzing van Raffles verdeeld.

De inval slaagde buiten verwachting goed, want allen werden volkomen verrast en hadden zelfs geen tijd zich van handgranaten te bedienen, waarvan zij voorzien waren.

Men vond in de vergaderzaal, waar zij bijeen waren, een grote hoeveelheid bommen, kisten met dynamiet, revolvers en tommyguns, benevens meterhoge stapels brochures, betreffende de heilstaat.

Er werden dertig Russen gearresteerd en bovendien een tiental zeer gevaarlijke bandieten, leden van de Bende van de Gouden Sleutel, die reeds geruime tijd door de politie werden gezocht.

Zij konden zelfs niet aan tegenweer denken, want Raffles kende alle gehei-

men van dit dievenhol, waar hij enige keren een hoogst gevaarlijk avontuur had beleefd en de agenten hadden hen op het lijf kunnen vallen, vóór zij een stap hadden kunnen verzetten.

Iwan Plewanof was de enige, die zijn revolver had weten te trekken en de inspecteur van politie ernstig had weten te verwonden, maar vóór hij voor de tweede maal kon vuren, was hij overweldigd en in de boeien gesloten.

Toen men naar Raffles en Brand, die beide zogenaamde Russen omkeek, die de onderneming zo schitterend hadden doen slagen, waren zij verdwenen.

Want de rol van Raffles was thans uitgespeeld in dit drama...

Plewanof werd aanstonds naar het hoofdbureau van politie overgebracht en daar grondig gefouilleerd.

Men plakte hem weer vals haar, een knevel en een baardje aan en nu werd hij aanstonds herkend door de portier in het huis in Maida Vale, zowel als door de zuster van Dimitry Domirsky en enige andere getuigen, die nog diezelfde nacht werden ontboden.

En eindelijk, om twee uur in de nacht, nadat de Bolsjewist al die tijd grimmig en zwijgend voor zich had uitgekeken, barstte hij uit:

— Welnu, ja, ik deed het en hij heeft het duizendmaal verdiend! Hij was een laffe verrader. Ik zal u alles verhalen!

HOOFDSTUK VIII

HET VERHAAL VAN PLEWANOF

Iwan Plewanof had zich op de stoel laten neervallen, die de commissaris van politie voor hem had laten neerzetten en begon nu, eerst met een doffe stem, maar die langzamerhand duidelijker werd:

— Mijn ware naam is Boris Kornilof. Ik ben een volle neef van een der vroegere generaals van het Russische leger. Hoe ik tot het communisme ben bekeerd, zal u waarschijnlijk niet kunnen schelen. Gij zult het waarschijnlijk toch niet begrijpen. Gij kent de toestand niet in ons land, gij weet niets af van de beestachtige onderdrukking, waaronder de bevolking daar eeuwen en eeuwen lang heeft geleden en die er een volk van bloedeloze slaven van dreigde te maken. Ik sloot mij dadelijk aan bij de revolutionairen, toen de massa in opstand kwam tegen de wrede onderdrukkers. Ik heb mede gevochten in de stra-

ten van Leningrad, toen nog Petersburg, ik ben daarbij gewond en zodra ik genezen was, heb ik mij gevoegd bij het hoofdkwartier van de Bolsjewisten, want toen was reeds de broederstrijd in Rusland uitgebroken en wij moesten weer strijden tegen onze eigen landgenoten, die niet begrepen, dat wij hun de lang verwachte vrijheid brachten.

Kornilof wachtte even en keek geruime tijd met sombere blik naar één punt van het vertrek en zijn gedachten schenen weer terug te keren naar die bloedige tijd.

Toen hernam hij:

— Ik behoorde tot de zogenaamde intellectuelen en men liet mij bij zich roepen, omdat men van mijn diensten op andere wijze gebruik wilde maken, dan als soldaat; ik reisde naar Moskou, waar ik bij Trotzky werd toegelaten! Laat ik u alleen maar zeggen, dat gij, Wes-

terlingen, volstrekt niet beseft, welk een ongehoorde kracht en welk een bezelling er van deze man uitging, en dat geen uwer hem werkelijk kende, zoals hij toen was. Later geraakte hij in onmin met de hoogste sovjetautoriteiten, waarvoor hij met zijn leven heeft moeten boeten. Maar genoeg hierover. Ik werd dus bij hem ontboden en ik ontving instructies. Wat die instructies waren, raakt u niet, het heeft met de zaak in Maida Vale niets uitstaande. Het was onder meer mijn taak, te zorgen voor de communistische propaganda. En ik heb mij vol ijver aan die taak gewijd. Er waren in Jalta een aantal vreemdelingen, die niets liever wilden, dan ons behulpzaam zijn. Velen waren overtuigde communisten, anderen boden hunne diensten aan uit vrees, en dan waren er ook nog, die bij ons kwamen, met het doel om ons te verraden! Ik leerde daar een zekere Jesse Draper kennen. Hij gaf zich uit voor een vriend van het volk en verklaarde, dat hij bereid was, onder de Londense arbeidersbevolking in het geheim propaganda voor onze beginzelen te maken. Hij had echter geen geld meer en hij zou niet eens de reis naar Londen kunnen betalen. Die man wist zich in mijn vertrouwen te dringen en verhaalde mij veel uit zijn eigen leven. Hij had een volwassen zoon, die hij echter in geen vijftien jaren gezien had en van wie hij niet eens wist, waar hij vertoefde. Er scheen iets met die jongen gebeurd te zijn, maar ik heb nooit begrepen, wat dat was. Ik vroeg er ook niet naar, het was mij voldoende te weten, dat Draper zich tot onze beschikking stelde. O, ik verzeker u, dat hij een goed comediant was!

Kornilof had dit op schampere toon gezegd en zijn zwarte ogen flikkerden boosaardig.

Zijn stem klonk hees, toen hij driftig vervolgde:

— Hij was zulk een goed comediant, dat wij er in liepen. En zo werd hij dan

belast met de gewichtige taak, om te Londen het communisme onder de arbeiders te prediken. Gij kunt niet beseffen, met welke gevoelens wij hem zagen vertrekken! Wij geloofden stellig in hem, en hij bleek niet anders te zijn dan een verraderlijke hond, wie het alleen om geld te doen was. Hij was reeds veertien dagen weg, toen wij uit Londen bericht kregen van Russische vrienden, die zich daar bevonden en het ons duidelijk maakten, dat Draper niet de man was, voor wie wij hem hielden. Toen wilde ik zelf onderzoeken. En ik toog naar Londen met het vaste voornemen de man te doden, die zich mijn vriend had genoemd, als het mocht blijken, dat hij ons bedrogen had! Ik verschaftte mij een valse pas en kwam hier. Ik kende gelukkig voldoende Engels en omdat ik een bezigheid moest hebben, liet ik mij inschrijven als student bij Prof. Hindsman.

Kornilof wachtte even en zijn blik had een onzekere uitdrukking, toen hij vervolgde:

— Ik denk niet dat het nodig is, om er een geheim van te maken, ik leerde in het laboratorium van de professor 'n jong meisje kennen, Ljoeba Domirsky geheten, en een mijner landgenoten en ik vatte dadelijk een vurige liefde voor haar op, die echter nimmer beantwoord werd. Ik heb u nog niet gezegd, dat ik niet wist, waar Draper woonde, want het bleek mij al dadelijk, dat hij niet vertoefde aan het adres, dat hij ons aanvankelijk had opgegeven. Dat was dus in ieder geval zijn eerste bedrog. Het duurde geruime tijd eer ik zijn werkelijk adres had uitgevonden, bijna drie maanden. En het noodlot wilde het zo, hij bleek in hetzelfde huis te wonen, als het meisje, dat ik zo innig lief had.

Kornilof balde zijn vuisten en zijn tanden knarsten hoorbaar over elkaar.

Zijn gelaat was nu werkelijk afschrikwekkend om aan te zien.

— Het verraad van die man bleek nog groter en afschuwelijker, dan wij het vermoed hadden. Hij had dure meubelen gekocht van het geld, dat wij hem hadden mee gegeven en hij leidde een lui en gemakkelijk leventje, zich niet bekommerend om de beginselen, waaraan hij trouw had gezworen. Maar dat was nog niet alles! En ik kan geen berouw gevoelen over hetgeen ik deed, als ik bedenkt, dat hij ons verraden heeft aan de Londense autoriteiten, die hij daar heeft gesproken over onze geheime propaganda en de namen heeft genoemd van alle Russen fier te Londen, van wie hij wist, dat zij onze zaak waren toegedaan! Dit alles vernam ik van een toegewijde vriend, en van dat ogenblik af was het lot van Jesse Draper beslist.

Met de gevouwen handen tussen de knieën bleef Kornilof enige tijd voor zich uitstaren en ging toen voort:

— Ik kom nu aan het tijdstip, waarop ik de daad pleegde. Ik had mij te elfder uur voorgenomen, hem nog gelegenheid te geven, zich te rechtvaardigen, als hij daartoe kans zag. Ik begaf mij die avond om zeven uur naar zijn woning, die ik met eindeloze moeite tenslotte had gevonden en waar ik hem de dag te voren reeds bespied had. En toen zag ik Ljoeba Domirsky. Het was het noodlot, zeg ik u!! Ik wist volstrekt niet, dat zij daar woonde, ik werd opnieuw door mijn hartstocht aangegrepen, ik ging haar na! Niemand had mij zien binnentreden en ik drong tegelijk met haar, haar woning binnen. Wij waren in de werkkamer van haar broer. Ik sprak haar van mijn liefde, maar zij wees mij terug en wees mij de deur! Toen zag ik een rode nevel voor mij heen en in haar ogen las ik haar afkeer en dat maakte mij dol! Ik zwoer in mijzelf, mij te zullen wreken en op hetzelfde ogenblik viel mij het middel in, om aan mijn wraakzucht te voldoen. Ljoeba snelde weg, alsof ik een schadelijk gedier was, dat

zij moest ontvluchten, en mijn besluit was genomen. Op een tafel stond het étui met instrumenten van Dimitry Domirsky, haar broeder. Ik opende het bliksemsnel en nam er een groot ontledmes uit, dat zijn voorletters op het heft droeg. Toen snelde ik weer weg en de duivel moet de hand in het spel hebben gehad, want weer was de portier afwezig. Om negen uur keerde ik terug, maar nu was de man op zijn post. Ik wist niet of Draper misschien bevel had gegeven, alle vreemdelingen de deur te wijzen en daarom zei ik maar op goed geluk, mij zijn verhalen herinnerend, dat ik zijn zoon was. Ik beklom de trappen en de huishoudster opende mij de deur en liet mij binnen, maar ik volgde haar op de voet, en was in zijn kamer, vóór zij mijn komst nog hadden kunnen aanmelden. Hij moet mij dadelijk herkend hebben, want hij werd lijkbleek en zijn sidderende hand tastte naar de lade van zijn schrijftafel. Maar ik was hem voor! Ik slingerde hem terzijde en wierp hem zijn lafhartig verraad voor de voeten. Ik maande hem aan, bewijzen van het tegendeel te leveren, maar hij stotterde, stamelde, op zijn bleek gelaat was zijn schuld even duidelijk te lezen, alsof het met een stalen stift in marmer gegrift was! Hij moet geweten hebben, dat ik hem kwam doden, want nimmer las ik zulk een walgelijke vrees in de ogen van een man. Toen, op het laatste ogenblik, trachtte hij mij te vermurwen. Ik zeg u, die laffe hond deed een voetval voor mij en bezwoer mij, hem te laten lopen, hem, die onze zaak verraden had, die ons had willen laten verjagen als gevaarlijk ontuig. En toen hij de koude minachting in mijn ogen las, toen poogde hij mij verraderlijk aan te vallen, gewapend met een scherp en spits, stalen vouwbeen, dat hij, met zijn rug naar zijn bureau staande, had gegrepen. Maar ik had zijn bewegingen gevolgd, en toen hij het wapen ophief, stiet ik hem het ontledmes in de borst. Hij

viel als een blok op zijn stoel neer en gleed van daar op de vloer, dood. Ik had mijn tweeledig doel bereikt. Ik had een schurk gestraft en ik had mij gewroken op Ljoeba Domirsky, want men zou nu haar broeder van de moord betichten!

Weïnu, van dat laatste heb ik berouw, niet van het eerste. Hij verdiende het dubbel en dwars, Jesse Draper, of John Houston, hoe zijn naam dan moge zijn! En nu kunt gij met mij doen, wat gij wilt, mijn rol is uitgespeeld!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Moderne Piraten

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumor om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.

IN VOORBEREIDING:

100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.

